

DÁŽĎ

MATUŠ MAHÚT

TATRAN

DÁŽĎ

Matúš Mahút

DÁŽĎ

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2023 ako 5410. publikácia
a 150. zväzok edície Slovenská tvorba.

Vydanie I.

Knižnú väzbu navrhol a ilustroval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Renáta Koutenská

Jazykové redaktorky Zlata Sršňová, Zuzana Šulajová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

u. fond
na podporu
umenia

Publikáciu z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

All rights reserved.

Copyright © Matúš Mahút 2023

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2023

ISBN 978-80-222-1433-9

DÁŽĎ
MATÚŠ MAHÚT

TATRAN

Čierny motýlik

MEDZI VŠETKÝMI KYTICAMI NEBOL JEDINÝ BIELY KVET. Každý z prítomných držal kamennú tvár a hľadel na roztrasené telo bohatého Lajma, ktorý zišiel z hory peňazí na zem k nim.

Alma Lajmová odišla zo sveta v jeden sladký štvrtok. Bola takmer dvadsať rokov v blázinci a nikto to necítil tak, že by od nich naozaj odišla. Ani Mirko, jej jediný syn, ktorého počala medzi bielymi stenami.

Mal by niečo cítiť.

Bola to jeho mama.

Možno je monštrum, ale azda to majú v rodine.

Stál pri jame celkom sám, za ním čierne more oblekov a šiat a pred ním štyria chlapi, čo spúšťali truhlu do zeme. Pár slabých hlasov spievalo *Blíž k tebe, Bože môj*. Nikto sa nemusel pretvarovať a to ticho bolo vskutku úprimné.

Jeho otec sa opieral o pomník z čierneho mramoru, kde mala mama zlatými písmenami vyryté meno. Oči mal červené od vodky a asi aj od plaču. Na chrbát mu pieklo sobotňajšie slnko. Mal vybaviť kar a poslať všetkým blízkym pozvánky, ale zabudol na to. Alebo jednoducho nechcel ďalších zbytočných ľudí, jeden už uňho trávil celé leto.

„In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.“

Kňaz urobil nad truhlou kríž, potom strčil ruku do hliny a za hrst jej hodil dolu. Tú istú ruku podal otcovi.

„Úprimnú sústrasť.“

Otec tú svoju vystrel, ani sa naňho nepozrel. Do jamy spadli dve čierne stuhy.

Potom kňaz podišiel k Mirkovi.

„Ak sa budeš chcieť porozprávať...“ začal a Mirko k nemu zdvihol prázdne oči, „alebo čokoľvek. Nájdi ma, dobre?“

„Hej. Vďaka.“

Mirko mal v hlave stále jej tvár. Už si nepamätal, kedy ju videl naposledy. Vlasy mala šedivé, rozstrapkané na pleciach, aj keď vôbec nebola taká stará. Oči mala pokojné a vyrovnané, akoby si mohla konečne vydýchnuť. Možno mala za života viac šťastia ako obaja jej pozostalí dokopy.

Teraz sa mal utvoriť rad zo všetkých tých ľudí, čo ho chceli ubezpečiť, že to bude fajn. Postavil sa na kraj a pritiahol k sebe otca. Obaja vyzerali rovnako, rozopnuté drahé saká, vlasy na všetky strany a hlavy sklonené dolu.

Jediná vec, ktorá ich mala aspoň trochu spojiť, teraz leží pod nimi.

Prichádzali prví smútiaci s úprimnou sústrasťou na perách a podávali Lajmovcom ruky. Mirkovi sa zdalo, že boli nejaká rodina, nikdy s nimi nemal naozajstný vzťah, otec nechcel, aby sa jedného dňa prirútili s dedičským konaním.

Jediné, čo sa na nich líšilo, bola otcova čierna kravata a Mirkov čierny motýlik. Nič iné na krk nenašiel. Ani lano.

„Je mi to ľúto, Mirko. Sme tu pre teba,“ nejaká starká sa vystrela na špičky, aby ho pobožkala na obe líca. A potom ďalšia. A ďalšia. Od každého počul, že nie je sám, že sa na nich môže spoľahnúť a že to bude dobré. Necítil, že by sa na niekoho mohol spoľahnúť. Potreboval znova utiecť.

Zrazu pocítil na svojej ruke niečo jemné a v nose vôňu, ktorá mohla patriť len jej.

„Majka,“ zašepkal.

Oči mala červené od plaču, ľahká špirála na mihalniciach sa už

rozmazala. Nikdy nenesila mejkap. Potiahla nosom. Chcela niečo povedať, no pery sa jej triasli.

Nakoniec mu len položila druhú ruku na krk a pritiahla si ho k sebe. Pobožkala ho na obe líca. Na nič viac sa nezmohla, ani Mirko nie.

Postavila sa bokom.

Zrazu sa Mirko strhol, doplo mu to. Musela vyjadriť sústrasť aj jeho otcovi. Musela sa naňho pozerieť, musela byť znova v jeho blízkosti.

Otec práve púšťal nádherné dievča v saténovo čiernych šatách.

„Mrzí ma to, Mirko,“ povedala Hanka a objala ho.

„Ne...“ vydal zo seba.

„Bude to dobré, sme tu. Stále.“ Až vtedy to preňho niečo znamenalo, vedel, že ona neklame. Nechal Hanku odísť, aby mohol prijať ďalšie smutné vyznania. Hanka sa pripojila k Majke, chytila ju za plecía a kráčali preč.

Chcel ísť za nimi, utiecť hneď. No bol prilepený k zemi, pretože sa naňho spustil vodopád pocitov. Nieкого predsa len má, naozaj.

Čakal, kým sa celý čierny zástup rozpustí. Nemal s ňou žiadne fotky, ani spomienky, mamu takmer nepoznal. Nevedel, ako znie jej hlas, aké rozprávky by mu čítala na dobrú noc, akú najlepšiu večeru dokázala pripraviť. Nič.

Otec konečne zdvihol hlavu, poobzeral sa, a keď sa presvedčil, že tam už nikto neostal, pustil sa chabým krokom k svojmu Mercedesu GLE, čo stál na parkovisku pred cintorínom.

„Nečakaj na mňa, prídem neskôr,“ zamrmľal. Esúvečko sa potichu rozbehlo a zmizlo za prvou zákrutou, vôbec sa nepozeral, či má prednosť. Mirko by sa mal oňho báť, ale nebál sa.

Vtedy si spomenul na Majkinu mamu, ktorú minulý rok stretol na stanici a ktorá ho vtedy pobožkala na čelo. Nie každý má šťastie na rodičov.

Nie každý má šťastie.

Od cintorína to mal Mirko domov kúsok, išiel pešo. Sám. Aj

keď mu pred chvíľou tak sto ľudí povedalo, že sa na nich môže spoľahnúť. Asi sa to len tak hovorí, nikto poriadne nevie, čo je úprimná sústrasť. Robíme veci preto, že sa to tak má, nie preto, že to naozaj chceme. Dal si dolu otcovo sako, musel si zobrať niečo jeho, pretože od minulého roka mu bolo všetko malé. Pozeral sa okolo seba a hľadal Majku.

Pozval by ju konečne si pozrieť ich záhradu alebo by mohli s Hankou prísť na zmrzlinový pohár, zahrať si niečo na playstatione alebo pozerať Netflix, to sa robí, keď chce niekto utiecť z tohto sveta. Potreboval si dať sprchu, aby zo seba zmyl celý deň.

Prišiel domov. Na prázdnych bielych stenách sa roznášalo slnečné svetlo a držalo sa tu rovnako ako vrstvy prachu. Chýbala tomu ženská ruka. Všetko v dome mu pripadalo obrovské, radšej by sa skryl pred svojou megalofóbiou do útlej izbičky T91, do ktorej sa o pár týždňov vráti.

Osprchoval sa.

Celé leto trávil v posilke a jeho telo narástlo, akoby sa kúpaval v čarovnom nápoji. Premýšľal, že by začal robiť osobného trénera, taxikár na Orave je dosť zriedkavý jav.

Sadol si na obrovský gauč a pozeral na televízor. Pustil by si na ňom celý mamin život, teraz sa to hodí, pretože v iných rodinách by mali kar a zaspomínali by si na ňu, na čokoľvek, aspoň pekné detské spomienky, a zasmiali by sa. Predsa ho musela aspoň trochu milovať, inak by tu vôbec nebol.

„Majka?“ napísal jej na mesendžer, pod správy, na ktoré odpovedala dosť chudobne. Ale teraz odpísala do minúty.

„Áno, Mirko? Si v poriadku? Kde si?“

„Doma. Je s tebou Hanka?“

„Je so mnou. Potrebuješ niečo?“

„Nie. Vlastne, chcel som sa opýtať, či nechcete odvoz domov.“

„Vďaka, už máme. Si v poriadku?“

„Asi hej.“

„Naozaj nič nepotrebuješ?“

Nič nepotreboval. Ale nemohol jej to napísať, pretože by to znova skĺzlo do pingpong konverzácie, ktorú tak neznášal.

„Napadlo mi, zajtra je nedela. Môžeme sa ísť niekam prejsť.“

„Kamkoľvek. Rady.“

„Roháče?“

„Áno, môžeme ísť hneď ráno. Po omši.“

„Dobre.“

Cítil sa lepšie. Hoci bolo prudké oravské leto veľmi čiernobyľské, celý ich barák disponoval klimatizáciou, ktorá mohla chlaďiť štyri reaktory. Mirko sa nepotreboval hýbať, svet sa zúžil na pár hodín do zajtrajšieho rána, keď pôjde s najkrajšou devou tejto galaxie niekam hore, bližšie k jej skutočnému domovu a znova sa k nej skúsi priblížiť. Nejak.

Nebeské telesá sa k sebe priťahujú ťažšie, pretože majú zabehnuté dráhy, vlastné slnko, vlastné mesiace a veľa času.

Zavrel oči a v stovkách scenárov, ako to bude ďalší deň vyzerať, zaspal.

Zobudilo ho až buchnutie ťažkých garážových dvier.

Bola noc.

Otec kráčaľ dnu. Jeho lakovky mali nepravidelný rytmus, ako sa snažil dostať na gauč. Napokon sa zvalil vedľa Mirka. Tiahla z neho whisky. Asi po ňom Mirko predsa len niečo zdedil.

„Kto šoféroval?“ pretieral si Mirko oči. Jeho oco s hlavou zaborenou v matraci sa prihlásil.

Mirko vbehol do garáže, mercedes mal otvorené dvere na strane vodiča a diaľkové svetlá ožarovali stenu pred sebou. Jeho bémwéčka sa nedotkol.

„Ako?“ pýtal sa ho, keď uložil na poriadok to najcennejšie v dome, svoje autíčko.

„Čo ako?“ mrmlal oco.

„Ako si sem prišiel, keď si na mol?“

„Viem šoférovať.“

Mirko pokrútil hlavou a chystal sa do svojej izby.
„Ostaneš na chvíľu?“ skúsil otec a potľapkal dlaňou po gauči.
„Na čo?“
„Na chvíľu.“
Mirko sa vrátil a sadol si vedľa neho. „Áno?“
„Si v poriadku?“ Tá veta ho už nemohla prekvapiť.
„Som.“ Ale stále to bolo divné.
„Nikdy som ti o nej nehovoril,“ povedal otec a narovnal sa. „To bolo nefér. Mal si ju poznať.“
„Aká bola?“
„Najlepšia žena na svete, to ti poviem, synak.“ Mirko nebol zvyknutý na to slovo. „Obidvaja sme vedeli, že sme pre seba stvo-stvení. Nikoho iného sme nemali. Pred svadbou. Bol som šťast-ný, keď sme sa vzali, nič nám nechýbalo. Ale mal som, mal som s ňou byť. Stále.“ Hlas sa mu zatriasol. „Myslíš, že mi to niekedy odpustí?“
„Odpustí čo?“
„Nedal som jej svoj čas. A potom už žiadny nebol. Svojej jedi-nej...“
„Jedinej? A čo Naomi? A tvoje nočné výlety?“
„Nikoho iného som nemiloval.“
Mirko sa zasmial. Takže ani svojho syna.
„Mal by som ísť za ňou,“ hovoril otec zastretým hlasom. „Mys-líš, že pôjdem tiež do neba?“
Na toto Mirko nevedel odpovedať a aj tak si to otec nebude pa-mätať.
„Zatiaľ nie,“ povedal napokon. „Najprv si ho budeš musieť za-slúžiť.“
„Som mizerný otec. Nikdy ma to nikto nenaučil. Bol som na teba sám. A predsa, pozri sa na seba. Už si muž.“
„Hm.“
„Pozeral som sa na teba, keď k tebe podišla Majka.“
Mirko zaľal päste.

„Musí sa ti páčiť. Nepokaz to ako ja, dobre?“

Taký hrozný nie som, pomyslel si Mirko. Jeho dedičstvom je prekliatie, nemôže byť dobrý. A nikto normálny by nechcel randiť s chlapcom, ktorý sa narodil v ústave.

„Nepokazím to,“ povedal Mirko a postavil sa.

„Vyzuješ mi topánky?“ ozval sa otec.

Aj tak si to nebude pamätať. Mirko vyšiel z obývačky a prešiel do polovice schodiska.

Potom sa vrátil. Rozšnúroval mu topánky, vyzul ich a chcel ich odnieť do chodby.

„Vydrž,“ zamrmlal otec. Chvíľu bojoval sám so sebou, potom vytiahol peňaženku a podával Mirkovi zelenú stovku. „To je na novú kravatu. Nech nemusíš chodiť s motýlikom.“

Mirko mu ju vybral z rúk a otec v tej chvíli zaspal. Položil bankovku na stôl a prichytil ju fľašou whisky. Potom sa vyvalil do bielych obliečok a chcel na tú sobotu zabudnúť.

Ak by bol ostal v Bratislave, možno by mu to ublížilo menej.

V nedeľu sa Mirko zobudil svieži. Bol rád, že si nemusí brať oblek a tiež dúfal, že ho ešte dlho nevyužije.

Otec stále spal na gauči a neprebral ho ani kávovar, ani vôňa Mirkovej praženice, ani motor béemwéčka, čo burácal v garáži. Mirko mieril na rannú omšu v Zuberici, do dedinky pod pýchou Oravy, kde bývala Majka.

Odstavil auto trochu ďalej od kostola, aby si ľudia nemysleli, že je úplný farizej. Navyše, v turistickom oblečení sa na omšu nechodí. Dôležité je vnútro, hoci bol navonok omnoho pohľadnejší ako kedysi.

Ozvali sa prvé tóny kostolnej piesne. Mirko chcel ostať pred dverami, ale počul Majkin hlas, preto vošiel, namočil si končeky prstov vo sväteničke, kľakol si a urobil si cez ramená kríž. Tak to robili všetci.

Veril, že v kostoloch sa stále nachádzajú anjeli. Možno tam bude mama.

Keď sa obrad skončil, postavil sa pred vchod ako bezdomovec a prijímal s úsmevom pochybné pohľady na jeho outfit.

Majka s Hankou išli posledné a pučili sa smiechom, keď ho tam videli. A bolo to fajn, vyzerali krajšie ako v čiernych šatách. Ako každý. Každý vyzerá lepšie s úsmevom ako odetý smútkom.

„Ako sa máš, Mirko?“ spýtala sa Hanka.

„Ideme spolu von, však?“

„Uhm.“

„Tak potom fantasticky.“

„Naozaj?“ skúsila Majka.

„Naozaj, Majka,“ vyslovil jej meno, akoby bolo sväté. Chcel jej odpovedať veršami, ako to robili všetci v kostole, ospievať ju a vyvýšiť na piedestál.

„Ešte sa pôjdeme preobliecť, jop?“ išla si Hanka svoje.

„Takto vyzeráte najviac, ako môžete vyzeraf.“

„To síce áno, Mirko, ale kým vyjdeme k Ľatliacke, budeme mať päty ako šmirgle, ja mám veľmi pekné nohy, ešte to, aby som sa v päťdesiatke...“ Hanka brala Majku za ruku a ťahala ju k Mirkovmu autu.

Zaviezol ich pred Majkin dom a počkal, kým si cez hrubé ponožky obujú outdoorové topánky a navlečú si ruksaky s malým Majstrom Yodom.

Zaparkovali pod Spálenou a odtiaľ išli k Ľatliackovej a cez Rákoň na Volovec. Tú cestu vedeli prejsť poslepiacky. Obiehali roďinky odhodlané dobiť sa víkendom na celý týždeň a rátali českých turistov. Mirko mal plný ruksak izotonických nápojov, syrov, glukózového cukru, proteínových tyčíniek a beef jerkov. Podelil sa ako jednobunkový organizmus a každý mu za to ďakoval. Keď vyšli na Rákoň, cítil sa ako Benjí, pretože tam už bol dosť opečený slnkom.

Mirko im ukázal, ako si dokáže do úst napchať Horalku na šírku, čo nebol práve materiál na [bRÍtnz ga: taLútn], ale obe sa zasmiali a to mu stačilo. Po skalách sa mu behalo ľahučko, pretože

sa minulý rok rozhodol zložiť z pásu svoj pneuservis a tiež mu obťažovalo svaly.

Náramok od Majky sa mu šúchal po spotenom zápästí.

Mirko by sa mal tešiť obdivu náhodných Poliek, čo sa driapali na Roháče z vlastnej strany, a rovnako sa mala obzerať Hanka a hľadať medzi tými Poliakmi niekoho, kto by sa aspoň trochu podobal na Samka. No obidvaja na to kašľali, pretože medzi nimi kráčala Majka.

„Ako to vidíte tento rok? Myslím školu.“

„Asi sa začnem učiť od začiatku, nech je to potom ľahšie,“ skúsila Hanka a pozrela sa na Majku s Mirkom, ktorí na ňu neveriaccky hľadeli. Pochopiteľne. „No dobre, budem to flákať a dúfať, že prejdem.“

„Uhm.“

„Čo by ste robili, ak by sme nemali školu?“

„Koláčiky, určite koláčiky,“ povedala Hanka a už nemohla byť sladšia.

„Majka?“

„Neviem, ešte som nad tým nepremýšľala.“

„Každý už nad tým premýšľal.“

„Išla by som na misie do Afriky,“ priznala Majka Tereza. „No možno na to nikdy nebudem mať odvalu.“

„Neprekvapuje ma to. A ty, Mirko?“

„Snažil by som sa zbohatnúť. To robí každý, kto nejde na výšku.“

„Uhm.“

„Najprv pár brigád v okolí, potom by ma to prestalo baviť, potom by som chvíľu robil finančné poradenstvo v mladom a dynamickom kolektíve a nakoniec by som drel v zahraničí. Alebo niečo také. Ale to sa našťastie nestalo, inak by som nezačal cvičiť a nestrávil by som s vami toľko času. Takže to vôbec neľutujem.“

„Takéto prichystané odpovede, hm,“ zdvihla bradu Hanka. „Povedal niekto, kto jazdí v takom fáre,“ ukázala prstom niekde za seba, do zelených dolín.

„Na to som si nezarobil, bol to darček.“

„Potom si musel byť veľmi dobrý, Mirko,“ povedala Majka a sama znela ako darček. Boli rady, že sa ho nemusia pýtať ťažké otázky o včerajšku.

„Raz si niečo také kúpim,“ priznala sa Hanka. „Chcem vietor vo vlasoch, nebude to mať strechu. Mirko, nechaj si dlhé vlasy, nech vieš, aký je to pocit, niečo také ako 911. Alebo Roadster od Tesly. Alebo nie, do toho sa nezmestíš. Radšej niečo väčšie, počkaj, potrebujeme šesť miest, pre nás všetkých. A ešte jedného psa. No dobre, v budúcnosti isto niečo také vyrobia, dovtedy máme električky a tieto super veci,“ zohla sa a uštipla Majku do stehna. „A tebe, drahá, kúpim zmrzlinárske auto a budeš ju rozdávať zadarmo, platí?“

Majka prikývla. „Čokoľvek si slečna praje.“

„Ty nemáš také drahé sny, však, Majka?“ pýtal sa Mirko, palce založené pod ramenami ruksaka.

„Mám bicykel po bratoch,“ začervenala sa a hlavu skryla medzi pleciami. „A mám novú dušu.“

Bola neodolateľne zlatučká. Hanka ju objala a pobožkala na čelo.

„Joj, Majka, si príliš dobrá pre tento svet, vieš to?“ Stošesťdesiat centimetrová superhrdinka usilovne vynášala svoj batoh s makovníkmi.

Nefúkalo. Ale cesta bola stále strmá. Tam hore bolo pekne. Až by bolo hriechom ostať doma.

Tak sa prihodilo, že počas druhej svetovej vojny si dva národy rozdelili Poliakov ako keksík, no práve na juhu sa Poliáci stretávali s ďalším národom a mali pre seba pochopenie. A hoci im ostala mrzkejšia strana Tatier, vždy sa radi kochali spoločnou prírodou.

Majka vyskočila na kameň pri tabuli *Volovec 2063 m n.m.* Mirko ju videl ako jeden z tých ohromných vrchov, kamennú a nádhernú, akoby nechávala po sebe ostatných vystúpiť bližšie k nebu. Nevesta hŕľ kývala Hanke s Mirkom, ktorí za ňou zaostávali.

Keď vyšli aj oni na vrchol Volovca, zvalili sa do statočnej trávy ako do vlastnej posteľe.

„Vidím to ešte na Ostrý Roháč, tak šup,“ štebotala Majka. „Dúfam, že nikoho netreba prebaľovať. Napite sa, ideme.“

Mirko obalený novou hmotou ledva zdvihol hlavu. Hanka sa rozhodla prestať s fajčením, ako Laura s Benjím, pretože ich rakovina nesmie zabiť skôr ako diabetes.

„Zlutowanie maj,“ hovoril Mirko cez Hankin tuberácky kašeľ.

„Povedal osobný tréner,“ odvetila Majka a frngla mu po nose. „Mal by si nás niešť, Mirko, takáto hora, joj.“

„Dve minúty mi daj,“ vravel Mirko, ale vedel, že to nebude stačiť. Potreboval by buď rýchlo vstrebateľný cukor, náhradnú bránicu, dvadsať kíľ ATP, alebo bielu lajnu kokaínu. Z toho všetkého mal len glukózu, no bolo by to ako tankovať kávu do traktora. Duša by chcela Majku niešť, ale telo, ktoré si obťažkal toľkými vrstvami ega, ju nepustilo.

Sadla si teda medzi nich a rozložila okolo seba piknikovú deku. Mirko si ústa napchal parenicami. Nikde nechutí tak dobre ako kúsok pod oblakmi, keď telo žobre o akýkoľvek kúsok jedla.

Hanka stihla urobiť s Majkou pár umeleckých fotiek a na niektorých bol aj šťastný Mirko, sám prevrapený, ako dobre na nich vyzerá.

„Viete, prečo sa mi tu hore tak páči?“ skúsil Mirko, keď sa vrátili k dekovej hostine.

„Hm, prečo?“

„Lebo sme tak blízko oblohy,“ sklonil hlavu. Prišlo to naňho vtedy, keď mal byť nad všetkým.

Majka s Hankou zosmutneli. Prehodili Mirkovi cez plecía ruky a prisunuli sa celkom k nemu. Hladkali ho po ramenách ako ľahké vánky a cítil z nich toľké dávky súcitu, že by v ňom mohli spôsobiť depresívnu čiernu dieru.

„Si ok?“ pýtala sa Hanka.

„Nemal by som byť, ale som. Mal by som plakať.“

„Už si sa vyplakal dosť,“ Hanka mu prešla končekmi prstov po svalnatom chrbte a vystrela mu ich pred tvár. Skveli sa na nich kvapôčky potu. „Vidíš? Je to preč. Dal si to zo seba.“

„Hej. Ja len, že... vo mne nikdy nič nebolo.“

„Možno je to len niekde zahrabané. Hlboko,“ povedala Majka. „Trápi ťa, že nič necítiš?“

Mirko sa otočil k nej. Cítim. Veľa vecí, ale túto jednu nie.

Prikývol.

„Som príšera?“ spýtal sa a pery mu spadli. „Pre otca bola mŕtva už niekoľko rokov, ale ja som stále dúfal. Bola to moja... mamka.“ Hlas sa mu zachvel ako vtedy otcovi. „Nikdy som jej nič nedal na Deň matiek. Ja ani... neviem, kedy mala narodeniny.“

„Och, Mirko.“ Hanka ho pobožkala na mokré vlasy.

„Teraz jej je lepšie,“ povedala Majka.

Na kameni, čo ležal pred nimi, pristál čierny motýľ. Párkrát zakýval krídlami, akoby sa rozcvičoval a potom ich rozťahol.

Mirko tam chcel ostať len tak, skamenieť a viac sa nepohnúť, ako to urobili vrchy pred tisícmi rokmi.

„Vždy tu pre teba niekto bude,“ hovorila Hanka a už si predstavovala, ako ho bude napchávať svojimi koláčmi, ktoré doteraz od-búrali každý smútok.

Nieko tu pre mňa bude. Ony sú tu. Možno uverí, že ho nechcú opustiť. Nadýchol sa a na hrud' mu spadla prvá ťažká slza. Bolo to ako žmýkať kvapku z kameňa, a keď vyšla, bolo mu ľahšie.

A napokon prišlo šťastie, malo na sebe hrubé ponožky a smiešne ruksaky s Majstrom Yodom plné sladkostí. Hej, niečo ako šťastie. Ak má Mirko nejaké šťastie, vyzerá ako biedny čierny motýlik, ktorý nedokáže lietať.

„Raz sa s ňou stretneš, Mirko,“ povedala Majka, akoby predpovedala budúcnosť so stopercentnou istotou. „A dáš jej darček za všetky Dni matiek. Seba.“

Zložila hlavu na jeho rameno.

A predtým, ako zbehli z Volovca a odviezli sa pod Kýčer na

šťavnatý burger, čierny motýľ rozťahol krídla a nakoniec vzlietol. Zmizol.

Vtedy sa naňho musela pozerat' z neba. A to posledné, čo mu po sebe mama zanechala, bol jeden deň na Roháčoch, v objatí dvoch nádherných dievčat.